

INTERVIEW **ANGELA SCHIJF**

Jagen op de rollen met vlees

De twaalfde reeks van 'Flikken Maastricht', aan de bak bij Toneelgroep Maastricht en tussendoor naar Antwerpen sjezen voor haar gezin. Angela Schijf (38) is een bezige bij.

tekst RUUD MAAS foto's BJORN FRINS

Het is 14 februari en voor een vrouw met zo'n romantisch liefdesverhaal gaat Valentijnsdag nogal onopgemerkt voorbij. Angela Schijf (38) repeteert van 's ochtends tot 's avonds in Maastricht voor *La Superba*. Dat zij en Tom Van Landuyt elkaar op prachtige wijze leerden kennen, wil ze bevestigen. In een repetitielokaal flirte hij in 2000 met haar, door te zeggen dat ze op Romy Schneider leek. Zij legde speels haar hand op zijn schouder en noemde hem een schatje. Later ontmoetten ze elkaar tijdens tournees en begonnen ze liefdesbrieven te schrijven. De vonk sloeg over en hij ging na drie maanden in een hotel in de Provence voor haar op de knieën, zong haar later toe op hun bruiloft. Schijf geniet. „We hebben een romantisch, prachtig verhaal, dat is zo. Twee mensen komen elkaar vanuit opperste verliefdheid tegen en moeten het zien te roeien met alles wat het leven op ze afstuurt. Ik ben er super trots op dat we elkaar steeds weten te vinden. Maar het echte sprookje zijn onze geweldige kinderen.” Niet dat het alleen rozegeur en maneschijn is. Vorig jaar werd een voorstelling stopgezet die het paar met een ander stel maakte, omdat een tegenspeler verliefd bleek op Schijf. Ze praat er liever niet over, ook omdat de zaak nog voor de rechter komt. „Het is geen goed onderwerp nu. Het ligt te gevoelig en is een zwarte bladzijde.”

» **Vertel eens hoe jullie op de namen van jullie dochters kwamen: Bloem, Mensje en Zus?**

„Ik heb ze gepikt. De vrouw van een collega was zwanger en als hun kind een meisje werd, zou het Bloem gaan heten. Het werd een jongen, maar ik heb de naam onthouden. Toen ik zwanger was van Mensje kwam ik een super leuke journaliste tegen die zo heette en werd dol op die naam. Ook Zus heb ik gestolen van een collega die zijn dochter zo had genoemd. Het zijn bijzondere namen ja, er is menige column over geschreven. Leven en laten leven, denk ik dan. En ik kan toevoegen dat ze zelf heel trots zijn op hun namen en er nog geen dag mee gepest zijn.”

» **Vanwege de repetities van 'La Superba' bij Toneelgroep Maastricht ben je na 'Flikken Maastricht' weer terug in de stad. Hoe bevalt dat?**

„Als ik er een tijd niet ben, mis ik het. Dan wil ik naar mijn favoriete schoenenzaak en koffietentje en mini-maal één keer frietjes van Reitz. Maastricht is natuurlijk niet groot en van god en alle mensen verlaten, in die zin dat mijn werk zich veelal in de Randstad afspeelt. Toch voel ik me er écht thuis. Ik ken alle straten, fiets me een ongeluk en kan me door de rust goed focussen.”

» **Was je nerveus om aan dit stuk te beginnen?**

“

In Maastricht ken ik alle straten, fiets me een ongeluk, geniet van de rust.

„Het is als een eerste schooldag, als je elkaar voor het eerst ontmoet. Acteurs worden dan vaak luid, ik juist stil. Laat het rustig op me afkomen. Het wordt pas echt leuk als je samen de vloer opgaat. Op zoek naar je karakters. Dat is moeilijk. Het is als een huis binnen willen en alle sleutels moeten proberen, op een gegeven moment past er eentje. Dat is een triomfantelijk gevoel. Ik riep dolblij tegen onze dramaturg: wow, ik heb haar gevonden! Maar dat kost je vijf weken.”

» **Bij de eerste lezing van het script vorige maand was ik verbaasd over een dialoog vol vieze woorden.**

Met zelfspot: „Ik spreek geloof ik 363 keer mijn favoriete woord uit, *neuken*. Het is heel vulgair en ik vind het een leuk woord. Het zal je niet verbazen dat ik deze, van de drie vrouwenrollen die ik speel, de lastigste vond om te voelen.”

» **Twijfel je niet: is dit wel goed voor mediapersoonlijkheid A. Schijf?**

„Oh nee, nee, nee. Daar ben ik niet mee bezig. Ik zal mensen vast shockeren, maar ik speel een rol. Dat is waarom dit vak fantastisch is: alles is geoorloofd. Ik hoef alleen te zeggen: *it wasn't me*. Maar ik weet niet of ik mijn meiden *La Superba* laat zien. Het is grappig dat het stuk op mijn pad komt na een mierzoete familievoorstelling. Weet je, mensen denken je vaak via één ding te kennen en schrikken

dan misschien van iets anders. Angela Schijf staat ergens in het midden.”

» **Dat is het mysterie. Kunnen we de echte Angela leren kennen? Je geeft soms aan interviews lastig te vinden, wilt niet alles prijsgeven.**

„Ik vind het een moeilijke balans, dat klopt. Omdat ik mijn leven niet alléén leef, maar in de eerste plaats met mijn dochters en man. Verder vraag ik me af wie het interessant vindt om alles van me te weten, van een meisje uit Uithoorn.”

» **Mensen willen weten of je ook maar een gewone vrouw bent.**

„Ja, nou ja, ja, ja dat ben ik. Natuurlijk branden bij mij de aardappels soms ook aan, wil ik mijn vent af en toe de straat opschoppen en hij mij. Ik vind het gewoon lastig. Wat willen jullie dan van me weten? Ik vind het niet nodig om alles te vertellen. Ik weet ook niet alles wat jou beroert, toch? Misschien is er voor elk onderwerp een tijd, vertel ik sommige dingen later een keertje. Via sociale media heb je tegenwoordig veel meer contact met je fans, daaruit voel ik wel dat ik een soort voorbeeldfunctie heb. Ik vind het fijn om te merken dat mensen iets aan je hebben. Ik probeer een beetje de balans te zoeken tussen dingen delen en mijn privéleven behouden. Ik zie sommigen alles van hun

PASPOORT

Angela Schijf (38) is sinds 2002 getrouwd met Tom Van Landuyt (50). Het stel woont met hun drie dochters Bloem (13), Mensje (11) en Zus (5) in Antwerpen. Schijf brak als puber door in *GTST*, speelde in films als *Ik ook van jou*, *Van God Los* en *Daglicht*. Ook was ze de Nederlandse stem van Fiona in *Shrek*. In het theater deed ze onder meer mee aan *42nd Street*, *Kreutzer-sonate: als het verlangen maar stopt* en *4 jaargetijden*. Vanaf dinsdag is ze te zien in *La Superba* van Toneelgroep Maastricht (première 4 maart), een theaterbewerking van Ilja Leonard Pfeijffers gelijknamige roman, een lofzang op de Italiaanse stad Genua. Vanaf vrijdag is de tweevoudig Zilveren Televizier-Ster-winnares ook te zien in de twaalfde reeks van *Flikken Maastricht*.

kinderen in Insta-stories zetten. Ja zeg, die van mij zitten ook op school, gaan ook naar pianoles, eten ook spruitjes.”

» **Je bent razend druk. Dit stuk, het twaalfde seizoen van 'Flikken Maastricht', een familievoorstelling met klassieke muziek en een tweede reeks van 'Meisje van Plezier' staat op stapel.**

„Ik ben gelukkig dat ik veel disciplines naast elkaar kan doen. Het staat ver van elkaar af. Laatst stond ik zelf decors te timmeren. Ik lach in mijn vuistje, heb een geweldig leven. Het is zeker druk. Maar Tom zorgt goed voor ons. Ik wil niet dat mijn kinderen elke dag bij een nanny zijn als ik voor werk weg ben. Het ritme in deze repetitieperiode is zwaar, ik ga maandagochtend weg en kom vrijdagavond thuis. Het is niet leuk om alleen in het weekend moeder te spelen, te koken en zestig wassen te draaien, maar na de première kan ik de kinderen weer elke dag naar school brengen.

Stonden we daar als een soort Beatles op het Vrijthof. Ik dacht: laat me iets doen.

En in de zomer zet ik kruisen, daar ben ik beter in geworden. Omdat ik mezelf voor honderd procent geef, durf ik nu af en toe een pauze te nemen. Het is voor iedereen goed als je geen acht keer per week speelt, zoals ik in een musical deed. Hoe houd je het vol? Het holt je uit. Het is niet goed voor jezelf, je collega's en voor een productie."

» We spraken elkaar een paar jaar terug bij opnames van de honderdste 'Flikken'. Je nam twee seizoenen achter elkaar op, wat je te gortig vond.

„Dat was zwaar. Het is iets waar je, niet eens voor jezelf maar voor je crew, van zegt: dat doen we niet meer. Collega's werden schimmen. Je staat veertien uur per dag op je benen om scènes erop te rammen, bijna. Maar zo klunen we allemaal door het leven. Als je een autobedrijf hebt, neem je soms ook te veel hooi op je vork om daarna een keer de tent te sluiten, toch? Soms heb je rust nodig. De burn-out is niet van de lucht tegenwoordig. Ik wil overleefd blijven. Ik voel me verantwoordelijk, voor mijn gezin en zoals nu voor de Toneelgroep."

» Nog even over 'Flikken Maastricht'. Hoe daag je jezelf na al die seizoenen als Eva nog uit?

„Hier in het repetitielokaal ben je aan het creëren. Dat is bij *Flikken* een beetje klaar omdat je in een format zit. Maar juist omdat het relaxt voelt als Eva, ontstaat veel leuks. De uitdaging is om het niet normaal te vinden. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet met een gevoel van belang naar de set ga. Het moet voor jou de moeite waard zijn. Niet dat het

altijd pais en vree is en we als team handje in handje lopen. Maar, verdorie, het is wel onze serie. Met veel fans. De Flikken-dagen waren fantastisch, maar het groeide uit zijn voegen. De stad kon het niet aan. Stonden we als een soort Beatles op het Vrijthof. Ik dacht alleen maar: ik wil graag iets voor u doen, lieve mensen, maar zit hier in een praalwagen. Laat me een liedje zingen, jullie iets teruggeven. En je moet het relativeren. Het was geinig: na een vol Vrijthof ga je naar een hotel, verruult je kleren voor een joggingpak, verwijderd je make-up en haarstuk. Dan ga je de auto in en sta je net als iedereen gewoon in de file. Nee, je moet nooit denken dat het allemaal om jou draait."

» Maar... heb je al getekend voor seizoen dertien?

Een mysterieuze blik. „Ga je dat opschrijven? Dan zeg ik niks, nee dan zeg ik niks."

» Anders dan: heb je er lang over getwijfeld?

„Je moet jezelf vragen blijven stellen, succes niet als vanzelfsprekend zien. Zo ben ik waanzinnig blij met de reacties op *Meisje van Plezier*. Ik twijfelde: pikken mensen het als je hier agent bent en dan daar escort? Maar deze Nadine is een ultieme rol, zij heeft enorm veel kracht. Voor actrices is het lastig, vind ik. Er zijn niet veel rollen met vlees. Nou, ik eis mijn plek wel op. Ik voel me gezegend met de mooie projecten die op mijn pad komen. Zoals *La Superba*. Dat ik deel uitmaak van deze club en dit stuk is weer een droompje dat uitkomt."

PIETER KUIJPERS, REGIE 'VAN GOD LOS'

'Liever Angela dan Carice in Zwartboek'

Hartelijk, gul, trouw, fanatiek op een goede manier en met het talent om steeds het beste uit zichzelf te halen. Zo zou ik Angela omschrijven. In *Van God Los* stond ze tegenover drie jonge

honden. Zij als enige meid blonk uit in een goede voorbereiding en professionele houding. Nu is ze een van de grootste sterren op tv en als zij in beeld is staat er gelijk iemand. Ik heb ooit nog bij de producent van *Zwartboek* passioneel gepleit om haar in de film te krijgen voor de rol die naar Carice van Houten is gegaan. Dat is niet gelukt. Jammer, ik had Angela zonder meer eenzelfde internationale opstap gegund.

» FOTO: ROY WANDERS

LA SUPERBA-REGISSEUR SERVÉ HERMANS

'Een bijzondere madam, alles in één'

„Angela is een bijzondere, toffe madam want is alles in één: een liefdevolle moeder, echt een voorbeeld voor generaties meisjes, sexy en een zeer goede, hybride actrice met een bloeiende

carrière van vaak niet minder dan drie producties per jaar. Ze geeft de volle honderd procent en is zeer voorbereid. Ze is eerlijk en open, maar kan tegelijk mysterieus zijn. Zeer attent ook. Als je op vakantie bent stuurt ze je eindeloos appjes met fijne tips en voor onze artistiek assistente Dionne kocht ze inlegvellen om haar werk te vergemakkelijken. 99 procent van de sterren valt zoiets niet eens op."

» FOTO: JOHANNES TIMMERMANS

